

Lämpövoimakerhon alku ja otteita 1. excursiokertomuksesta

Posted on 5.10.1966 lvkraati

Lämpövoimakerho perustettiin keväällä 1966 professori Viljo Immosen aloitteesta. Perustava kokous pidettiin Polin vintillä. Puheenjohtajaksi valittiin Osmo Skyttä ja ekskursionestariksi Heikki Koivisto.

Luentotuntien määrän ollessa kovin pieni jäivät monet tärkeät seikat joko täysin selvittämättä tai niistä ennätetään antaa vain jotain viitteitä. Jotta viimeksi mainittua puutetta voitaisiin hieman pienentää ja jotta saataisiin tuoreinta asiantietoa opiskelijoille päätettiin perustaa voimalaitoslinjan opiskelijoita varten oma kerho.

Lämpövoimakerhon perustavassa kokouksessa todettiin, että tuoreinta asiantietoa saadaan pääasiassa kahta tietä. Ensimmäinen ja suhteellisen helppo tapa on kutsua alan päteviä asiantuntijoita esitelmöimään kerhon kokouksiin. Toinen ja vaikeampi, mutta kokemusten mukaan avartavampi ja enemmän uusia virikkeitä antava tapa on opintomatkojen tekeminen.

Ekskursion suunnittelu käynnistettiin välittömästi. Jotta tulos tiedon hankintamielessä olisi ollut paras mahdollinen, päätettiin ainakin ensimmäinen opintomatkaksi suunnata Länsi-Saksaan. Matka toteutuikin hämmästyttävän nopeasti, 9.–27. syyskuuta 1966. Matkan johtajina toimivat professori Viljo Immonen (osan aikaa) ja DI Paul A Wuori. Matkalle osallistui 23 teekkaria ja 3 vastavalmistunutta diplomi-insinööriä. Matkan rahoituksessa tukivat Suomen Siemens Oy ja Sähköliikkeiden Oy sekä Deutscher Akademischer Austauschdienst (DAAD). Lopun kustannuksista suorittivat osanottajat itse. Samat yritykset olivat keskeisenä apuna yhteydenotossa tutustumiskohteisiin. Yhteyshenkilönä matkaajien puolella toimi Ismo Jauhiainen.

Matka Suomen ja Saksan välillä tehtiin m/s Finnhansalla. Saksassa meillä oli oma bussi. Matkan kohteet olivat hyvin monipuoliset. Oli voimalaitoksia, kattilatehtaita, turbiinitehtaita, terästeollisuutta, säätölaitetehtaita, muuntajatehdas. Eksoottisimpia voimalaitoksia olivat tutkimustarkoituksiin rakennetut ydinvoimalaitokset Kahl (16 MW) ja Karlsruhen Forschungsreaktor (50 MW). Vaikuttavin lienee kuitenkin ollut ruskohiiltä polttava Frimmersdorfin voimalaitos. Sen kokonaisteho oli 2300 MW. Turbiinihallin pituus oli 600 metriä. Erityinen kohde oli myös Deutsche Richard Kahlitz AG. Sen kuuluisimmat tuotteet lienevät Kahlitz-arinat. Kulttuuritarjonnasta vastasi lähinnä Heidelbergin vanhakaupunki linnoineen.

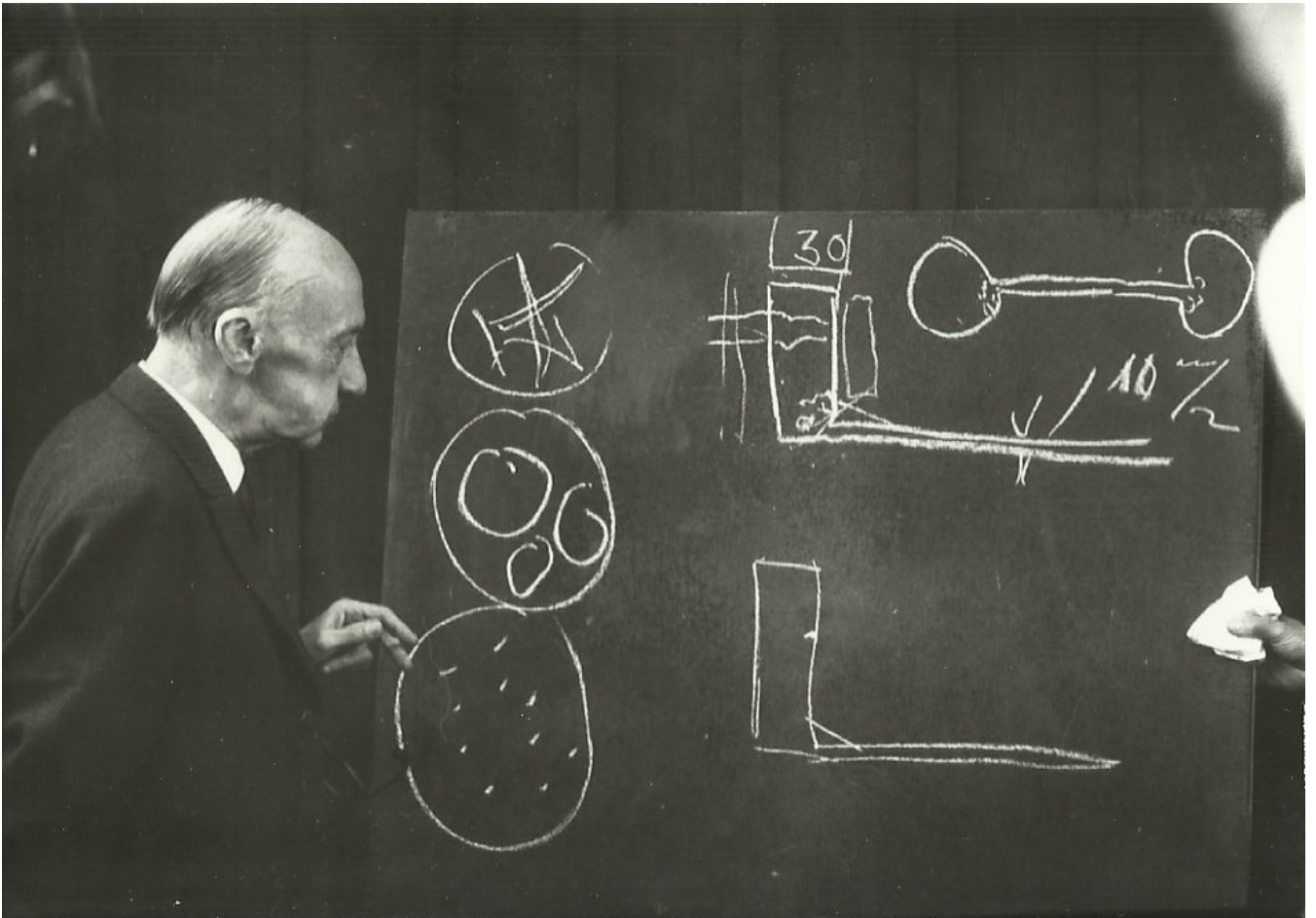

Paloja ekskursiokertomuksesta

Kokonaan uuteena ryhmänä sähkön kehitysasioiden joukossa on viime vuosina esiintynyt atomivoima. Tämä ratkaiseekin todennäköisesti jo melko läheisessä tulevaisuudessa ns. ”polttoainepulan” helpottaen siten hyötysuhdekysymysten puolella, mutta tuo varmasti riittämiin uusia, entistä vaikeampia kysymyksiä sekä reaktoripuolella että turbiinilaitoksessa.

Tulkoon tässä yhteydessä kuitenkin mainituksi tulevia ekskursioita varten, että kaksi kohdetta päivää kohti noin jatkuvasti, on liikaa varsinkin jos ilta täytyy vielä ”viettää” bussissa muutettaessa paikkakuntaa. Sellaisessa menossa sitkeimmänkin matkajan valtaa ”tehdasväsymys”.

Kiitettävästi tyydyttivät isäntämme myös ruokahalumme. Yhdestäkään kohteesta ei meidän todellakaan tarvinnut poistua pettyneinä. Uskon myös, että mekin puolestamme teimme isäntiimme positiivisen vaikutuksen.

Laivalla M/S Finnhansa

Puoli yksitoista (aamulla, toim.huom.) saavuin kapakan iloiseen ilmapiiriin. Käytännöllisesti katsoen kaikki pöydät olivat jo täysiä. Ilmeisesti aika ei ole laivamatkalla mikään koordinaatti. Epävirallinen ekskursiokokous oli jo alkanut. Varsinaisen aiheen lisäksi oli tärkeimpinä asioina tulevan päivän ohjelma, yleiset ja erikoiset mahdollisuudet seuratoimintarintamalla...

Hampuri

Elämys, joka tuskin koskaan haihtuu mielestä, oli Turm-Hotel. Huoneet pohjapinta-alaltaan hieman postimerkkiä suuremmat ja mitkä vuoteet, leveät ja lyhyet ja ikäänkuin kahdessa tasossa. Positiivisena puolena mainittakoon, että portaisiin kompastumisen vaara oli eliminoitu poistamalla kyseiset kulttuurin kukkasat tyystin, vanha kunnan kalteva taso oli päässyt arvoonsa. Vuosi -66 oli Saksassa ollut vallon tavattoman erinomainen papuvuosi, nuo pienet vihreät papanat ilmestyivät ensimmäisestä päivästä lähtien joka ikisenä päivänä eteemme kuin tauti.

Tehtaan tutustumiskierroksen jälkeen päästiin vierailun kohokohtaan, joka käsitti

-aperitifin

-keittoa

-porsaanleikkeen

-jäätelöä

-olutta ja viiniä tarpeen mukaan

... Bussissa peräpäkin baari aloitti tarjoilun (ei voileipäpakkoa) ja tunnelma kohosi.

... ajettuamme Bergstrasse´a ja Autobahn´ia saavuimme vihdoinkin illalla mielen palautusta ja posket jännityksestä punottaen vanhaan kauniiseen Heidelbergiin, jossa sittemmin niin moni kadotti jotakin, kuka sydämensä kuka muistinsa. Pääasia oli, että kaikki kadottivat, mutta se onkin sitten ihan eri juttu. Alas päästyämme totesin professorimme ”Täällä haisee raha”. Hajuelämyksemme eivät kuitenkaan päättyneet rahan hajuun Ammoniumstrassella, jäljellä oli vielä tutustuminen jätteenpolttolaitokseen.

Lähde: Lämpövoimakemho; Länsi-Saksan ekskursio 1966
Koonnut Heikki Koivisto.

PS.

Todettakoon vielä, että vuoden 1966 ekskursioon osanottajat hieman vaihtelevin kokoonpanoin ovat vuosien saatossa tehneet lisäksi neljä muuta ekskursiota Saksaan. Vuonna 1997 oli ns. 30-vuotisjuhlaekskursio Berliiniin. Vuonna 2007 kävimme samoin Berliinissä. Vuonna 2013 oli vuorossa Heidelberg ja kuluvana juhlavuotena jälleen Berliini. Vuodesta 2007 lähtien on avecit otettu mukaan; ”kukas meille muuten lääkkeet jakaa”.

